

Arrest

nr. 302 097 van 22 februari 2024
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL
2. ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X eveneens op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023 (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaten H. VAN NIJVERSEEL *loco* D. DAGYARAN en N. KELCHTERMANS *loco* P. STAES en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 april 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 april 2022 om internationale bescherming. Op 22 augustus 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 augustus 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Wazir, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef.

U sloot zich aan bij de Afghaanse nationale politie in mei van het jaar 2020. U volgde gedurende zes weken een opleiding in Parwan. Erna werd u naar Khoshi district gestuurd om controleposten te bewaken, wegcontroles uit te voeren, en het districtshuis te bewaken. U hebt dit werk ongeveer een jaar gedaan.

Een paar maanden voor de machtsovername ontving uw vader twee dreigbrieven van de taliban. Een paar dagen voor de machtsovername belde uw vader met de boodschap dat de situatie in het dorp verslechterde. U besloot het land te verlaten.

U verliet Afghanistan in de eerste helft van augustus 2021 en bereikte België op 21 april 2022. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Twee dagen na de machtsovername zijn de taliban naar uw huis gekomen op zoek naar u, dit hebben ze recent nog eens gedaan. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw bankkaart, een appreciatiecertificaat van uw werk, foto's tijdens uw tewerkstelling, een SD-kaart met video's van op uw werk en twee dreigbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu dient opgemerkt dat u uw tewerkstelling bij de nationale politie niet aannemelijk maakt.

Zo zijn uw verklaringen omtrent de opleiding die u hebt genoten dermate oppervlakkig, inconsistent en ontoereikend dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Zo verklaarde u dat de opleiding ongeveer zes weken lang was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07.07.2023 (verder NPO), p.6-7). Dit wordt tegengesproken in het door u voorgelegde opleidingscertificaat (te vinden in de groene map). Daar staat te lezen dat de opleiding zo'n 13 weken duurde. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u dat niet kon uitleggen en bleef u volhouden zes weken training gekregen te hebben (NPO, p.19). De vaststelling dat uw verklaring omtrent de duur van de opleiding niet overeenkomt met informatie op het door u voorgelegde certificaat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de opleiding en uw werk bij de politie.

Verder dient er te worden opgemerkt dat het CGVS een week na het persoonlijk onderhoud een mail met opmerkingen ontving in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin werden uw antwoorden omtrent de duur van de opleiding aangepast en werd zes weken telkens aangepast naar 13 weken. Hier kan echter geen rekening mee gehouden worden, zeker omdat u werd geconfronteerd met uw antwoord en toen nog eens bevestigde en volhield zes weken lang training te hebben gevolgd (NPO, p.19). Dat het om een vergissing zou gaan kan dus niet worden geaccepteerd. Dat u alsnog probeerde uw antwoord te veranderen nadat tegenstrijdige informatie werd opgemerkt zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als politie sterk op de helling.

Daarenboven kon u erg weinig vertellen over wat u tijdens de opleiding werd geleerd. Zo zei u verschillende zaken te hebben geleerd zoals een opleiding over wapens en dat u andere oefeningen hebt gekregen (NPO, p.7). Gevraagd om hier over uit te weiden, zei u dat u ongeschoold was en dus niet zo veel had geleerd tijdens de opleiding (NPO, p.7). Geconfronteerd met het feit dat u daar zes weken bent geweest en daar dan toch iets over moet kunnen vertellen, zei u lessen te hebben gekregen over het uitvoeren van wegcontroles en over checkpoints (NPO, p.7). Gevraagd om hier meer over te vertellen, vertelde u dat u tijdens een wegcontrole informatie moest vragen zoals van waar mensen kwamen en waar ze naartoe gingen, ook moest u auto's doorzoeken en altijd vriendelijk zijn (NPO, p.7). Gevraagd of u nog over andere zaken hebt geleerd, antwoordde u dat er een les onderdeel over wapens was (NPO, p.7). U zei hierbij dat jullie les kregen over M16 en Kalasjnikovs. Gevraagd wat u daar dan over had geleerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat een Kalasjnikov 16 onderdelen heeft en dat de kogel tot 1.7 kilometer ver kan reiken (NPO, p.7). Wanneer u dan verdere vragen werden gesteld over de opleiding, zei u dat u ook les kreeg over hoe de bevolking te behandelen (NPO, p.8). Hierover doorgevraagd, zei u dat u niet veel informatie kon geven omdat de meeste lessen in het Farsi werden gegeven en u dat niet kan spreken (NPO, p.8). Later, wanneer u gevraagd werd of u hier ooit met de lesgevers over gepraat hebt, aangezien het toch opmerkelijk is dat u zes weken lang een opleiding hebt gevolgd in een taal die u niet verstaat, zei u het gezegd te hebben, maar dat ze zeiden gewoon naar hun te kijken (NPO, p.20). Het is geenszins geloofwaardig dat de opleiding tot nationale politie in het Farsi werd gegeven aan mensen die deze taal niet konden verstaan en dat wanneer dit gemeld werd niets werd gedaan met deze informatie. Het kan dan ook niet worden geaccepteerd als verklaring voor uw gebrekkige en oppervlakkige kennis over de opleiding tot nationale politie. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de politie.

Verder hebt u weinig consistente verklaringen afgelegd over het uniform dat u droeg. Hiernaar gevraagd, zei u dat het uniform van de nationale politie groen was en dat u ook foto's hebt met dat uniform. Gevraagd of er bepaalde insignes, emblemen of badges op het uniform van de nationale politie te zien waren, zei u dat er "nationale politie" was geschreven en dat u soms zelf de Afghaanse vlag kocht om er op te zetten (NPO, p.10). Het is opmerkelijk dat u verklaart dat het uniform van de nationale politie groen is aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan de blauwe map, blijkt dat het blauw/grijs is. Hiermee geconfronteerd, reageerde u door te zeggen dat u de vraag niet hebt begrepen (NPO, p.16). Wanneer deze herhaald werd, zei u dat de protection officer gelijk had en dat als u informatie heeft, u deze geeft. U zei ook nog dat als u iets niet weet, u geen informatie geeft (NPO, p.16). Geconfronteerd met het feit dat u wel informatie hebt gegeven en zei dat het uniform groen was, zei u dat u bij uw verklaring blijft en dat het uniform groen is (NPO, p.16-17). Dat u blijft volhouden dat de nationale politie een groen uniform droegen terwijl informatie waarover het CGVS beschikt dit tegensprekt zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de nationale politie verder op de helling.

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent het uniform opmerkelijk te noemen. Op sommige foto's die u voorlegde, kan men zien dat u een groen cameo uniform aanhebt. Hierover zei u dat het een uniform was van de speciale eenheden van de politie en dat een vriend u dat uniform had gegeven. U vond dat een leuk uniform en daarom droeg u het soms in de controlepost (NPO, p.18). Gevraagd welke speciale eenheden, zei u nationale politie. Hierover doorgevraagd zei u hier geen informatie over te hebben en dat dit een aparte instantie is (NPO, p.18). Het is opmerkelijk dat een vriend van u bij deze instantie zit en u dit uniform uitleent, maar u hier dan niets over kan vertellen. Het is eveneens vreemd dat u eerst zegt dat deze speciale eenheden horen bij de nationale politie, om erna te verklaren dat ze een aparte instantie zijn. Gevraagd naar uw officiële uniform, verwees u naar een foto waarop u te zien bent met donkergroene cargo pants, een grijze trui met vanonder paars en een bruine vest. Gevraagd of dit het uniform is dat iedereen van de nationale politie droeg, zei u dat dit het uniform was dat elke politieagent droeg, maar dat de bovenkant uw gewone kleren waren omdat het bovenste deel van het uniform te groot voor u was en u dat moest aanpassen (NPO, p.19). Hier kan weinig geloof aan gehecht worden. Op de foto's is duidelijk te zien dat uw kleren geen deel uitmaken van een uniform. Verder dient over de door u voorgelegde werkfoto's opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Voorts hebt u verwarrende verklaringen afgelegd over de eenheid waar u bij hoorde. Zo zei u toen u gevraagd werd in welke eenheid u zat, dat u werkte voor de versterkingscompagnie (NPO, p.9). Hierover doorgevraagd, zei u dat zij eerst lokale politie waren, maar dat de overheid hen wilden overschakelen naar de nationale politie en dat zij dan de naam "versterkingscompagnie" hadden gekozen als naam voor die eenheid (NPO, p.9). Wanneer u dan later werd gevraagd meer te vertellen over deze

versterkingscompagnie, zoals met hoeveel jullie daar in zaten, zei u dat u daar geen informatie over had en dat deze compagnie van de lokale politie was en dat zij apart waren (NPO, p.10-11). Wat later in het persoonlijk onderhoud, zei u dan plots dat u vaak naar de versterkingscompagnie werd gestuurd en dus geregeld met hen samenwerkte (NPO, p.12). Dat u eerst verklaarde onderdeel te zijn van de versterkingscompagnie en hierbij uitlegde dat zij deel waren geworden van de nationale politie, om erna te zeggen hier geen informatie over te hebben omdat zij een aparte eenheid van de lokale politie waren, om ten slotte opnieuw te verklaren er vaak geweest te zijn is weinig consistent. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de nationale politie opnieuw sterk op de helling.

Verder dient er te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen omtrent het beurtensysteem niet voor duidelijkheid konden zorgen. Zo legde u uit dat u werkte in de controlepost van Sarband met zes anderen en dan nog een sergeant (NPO, p.11). Gevraagd hoelang u daar werkte, antwoordde u een week (NPO, p.12). Wanneer u dan gevraagd werd waarom u zo snel al veranderde van controlepost, zei u dat er een beurtensysteem bestond en dat iedere persoon na één week naar een andere controlepost gestuurd werd (NPO, p.12). Gevraagd op hoeveel verschillende controleposten u dan stond, zei u ongeveer drie en voegde u toe dat u ook een tijdje in het districtshuis bleef (NPO, p.12). Gevraagd of het dan een drie-wekensysteem was, zei u dat het een beurtensysteem was en dat iedereen om de zo veel tijd werd vervangen door een andere persoon en dan naar een andere controlepost werd gestuurd (NPO, p.12). Wanneer u dan verschillende vragen werd gesteld om meer duidelijkheid te verschaffen omtrent het systeem waarin u werkte, bleef u vage en onduidelijke antwoorden geven (NPO, p.12). Gevraagd of er dan geen vaste planning was, zei u dat dit inderdaad zo was en dat u nooit langer dan een week in het districtshuis was en dat u meestal naar de versterkingscompagnie gestuurd werd. Het is moeilijk te geloven dat er zo een verwarrend systeem bestond waarbij politieagenten constant van post werden veranderd, zonder enige duidelijkheid.

Voorts waren uw verklaringen omtrent het verlof dat u kreeg weinig consistent. Zo vertelde u dat u recht had op verlof en dat u tijdens dat verlof naar huis ging (NPO, p.15). Gevraagd hoe vaak dit dan gebeurde, zei u dat u soms om de vier maanden ging en soms om de zeven maanden en dat u soms niet op verlof kon door de veiligheidssituatie. U verklaarde uiteindelijk vier keer in totaal op verlof te zijn geweest (NPO, p.15). Geconfronteerd met de vaststelling dat het opmerkelijk is dat u vier keer op vakantie bent geweest op één jaar, maar dan wel verklaart soms om de vier maanden en soms om de zeven maanden op verlof te zijn geweest, antwoordde u dat u zeven maand zei omdat er soms een tekort aan personeel was en dat u dus niet altijd om de vier of vierenhalf maanden naar huis kon gaan (NPO, p.15). Dat u niet altijd om die vier à vierenhalf maanden naar huis kon gaan door personeelstekort, maar dan wel vier keer op twaalf maanden op vakantie bent gegaan is zeer opmerkelijk. Dat u geen consistente verklaringen hebt afgelegd over uw verlof doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de nationale politie.

De overige documenten omtrent uw werk, zoals de bankkaart en de SD-kaart met video's, zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, in uw geval werd hierboven vastgesteld dat uw verklaringen over uw werk bij de nationale politie geenszins geloofwaardig zijn.

Bovenstaande toont aan dat u niet aannemelijk maakt gewerkt te hebben voor de nationale politie in Afghanistan.

Over uw vervolgingsfeiten, zijnde de taliban die tweemaal naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u met de boodschap dat u hen moest vervolledigen om zelfmoordaanslagen uit te voeren, alsook de twee dreigbrieven die de taliban hebben gestuurd, dient opgemerkt dat hierboven reeds werd aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden tewerkstelling bij de nationale politie. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan door u verklaarde feiten die volledig in het verlengde liggen van uw ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling.

Het is ten slotte zeer opmerkelijk dat u een SD-kaart voorlegde met o.a. twee dreigbrieven, maar dan wel niet weet wat er in de brieven staat en deze ook niet zelf vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p.20). Er mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat de inhoud van de dreigbrieven, die mee de oorzaak van uw vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat zij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brieven vormen immers mee de kern van het asielrelaas van verzoekende partij,

waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Dat u zicht naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder blijkt uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw taskara bevat enkel informatie over uw identiteit, iets wat niet meteen wordt betwist.

Uw werkdocumenten, -foto's en -video's werden hierboven reeds besproken.

Op 14 juli 2023 werden door uw advocaat uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan bovenstaande beslissing. Het feit dat u na het persoonlijk onderhoud verklaringen schrappt en aanpast verandert niets aan het gegeven dat de notities van dit persoonlijk onderhoud een correcte weergave zijn van uw verklaringen zoals u ze toen gedaan hebt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-

gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere

rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 22 september 2023 twee verzoekschriften ingediend tegen dezelfde beslissing van de adjunct-commissaris van 22 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 300 955 en nr. 301 185 van rechtswege gevoegd.

Bij schrijven van 29 november 2023 vraagt verzoeker via zijn advocaat om het verzoekschrift met rolnummer 300 955 voor niet-geschreven te willen beschouwen. Hiertegen wordt ter terechtzitting door geen enkele partij bezwaar gemaakt.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker bijgevolg geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 300 955.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 301 185.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 301 185

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4 (1) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verder blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker van oordeel is dat de adjunct-commissaris *in casu* appreciatiefouten begaat.

3.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een stockfoto van de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP) (stuk 3);
- een Wikipedia-pagina over 'kleur' (stuk 4);
- foto's van verzoeker in uniformbroek (stuk 5);

- een uittreksel uit de doctoraatsthesis “*Where I come from and how I got here: assessing credibility in asylum cases*” van T.-S. van Veldhuizen (stuk 6);
- een uittreksel uit het rapport “*Judicial analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*” van EASO van 2018 (stuk 7);
- een uittreksel uit het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 (stuk 8);
- een uittreksel uit het “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van de Nederlandse Rijksoverheid van juni 2023 (stuk 9);
- een uittreksel uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022 (stuk 10).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij zijn tewerkstelling bij de ANP en de daaraan verbonden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (iv) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden door de taliban omdat hij werkzaam was bij de ANP. Zijn vader zou een paar maanden voor de machtsovername door de taliban twee dreigbrieven van de taliban hebben ontvangen. Voorts verklaart verzoeker dat zijn vader een paar dagen voor de machtsovername naar hem heeft gebeld met de boodschap dat de situatie in het dorp verslechterde, waarop hij besloot om het land te verlaten. Hij zou Afghanistan hebben verlaten in de eerste helft van augustus 2021. Twee dagen na de machtsovername zouden de taliban naar zijn huis zijn gekomen om hem te zoeken. Kort voor het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zouden zij nogmaals zijn langsgelopen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij oordeelt dat verzoeker zijn tewerkstelling bij de nationale politie niet aannemelijk maakt. Hij wijst erop dat verzoekers verklaringen over diens opleiding dermate oppervlakkig, inconsistent en ontoereikend zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht en licht dit in de bestreden beslissing als volgt nader toe:

“Zo verklaarde u dat de opleiding ongeveer zes weken lang was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07.07.2023 (verder NPO), p.6-7). Dit wordt tegengesproken in het door u voorgelegde opleidingscertificaat (te vinden in de groene map). Daar staat te lezen dat de opleiding zo'n 13 weken duurde. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u dat niet kon uitleggen en bleef u volhouden zes weken training gekregen te hebben (NPO, p.19). De vaststelling dat uw verklaring omtrent de duur van de opleiding niet overeenkomt met informatie op het door u voorgelegde certificaat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de opleiding en uw werk bij de politie.

Verder dient er te worden opgemerkt dat het CGVS een week na het persoonlijk onderhoud een mail met opmerkingen ontving in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin werden uw antwoorden omtrent de duur van de opleiding aangepast en werd zes weken telkens aangepast naar 13 weken. Hier kan echter geen rekening mee gehouden worden, zeker omdat u werd geconfronteerd met uw antwoord en toen nog eens bevestigde en volhield zes weken lang training te hebben gevolgd (NPO, p.19). Dat het om een vergissing zou gaan kan dus niet worden geaccepteerd. Dat u alsnog probeerde uw antwoord te veranderen nadat tegenstrijdige informatie werd opgemerkt zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als politie sterk op de helling.

Daarenboven kon u erg weinig vertellen over wat u tijdens de opleiding werd geleerd. Zo zei u verschillende zaken te hebben geleerd zoals een opleiding over wapens en dat u andere oefeningen hebt gekregen (NPO, p.7). Gevraagd om hier over uit te weiden, zei u dat u ongeschoold was en dus niet zo veel had geleerd tijdens de opleiding (NPO, p.7). Geconfronteerd met het feit dat u daar zes weken bent geweest en daar dan toch iets over moet kunnen vertellen, zei u lessen te hebben gekregen over het uitvoeren van wegcontroles en over checkpoints (NPO, p.7). Gevraagd om hier meer over te vertellen, vertelde u dat u tijdens een wegcontrole informatie moest vragen zoals van waar mensen kwamen en waar ze naartoe gingen, ook moest u auto's doorzoeken en altijd vriendelijk zijn (NPO, p.7). Gevraagd of u nog over andere zaken hebt geleerd, antwoordde u dat er een les onderdeel over wapens was (NPO, p.7). U zei hierbij dat jullie les kregen over M16 en Kalasjnikovs. Gevraagd wat u daar dan over had geleerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat een Kalasjnikov 16 onderdelen heeft en dat de kogel tot 1.7 kilometer ver kan reiken (NPO, p.7). Wanneer u dan verdere vragen werden gesteld over de opleiding, zei u dat u ook les kreeg over hoe de bevolking te behandelen (NPO, p.8). Hierover doorgevraagd, zei u dat u niet veel informatie kon geven omdat de meeste lessen in het Farsi werden gegeven en u dat niet kan spreken (NPO, p.8). Later, wanneer u gevraagd werd of u hier ooit met de lesgevers over gepraat hebt, aangezien het toch opmerkelijk is dat u zes weken lang een opleiding hebt gevolgd in een taal die u niet verstaat, zei u het gezegd te hebben, maar dat ze zeiden gewoon naar hun te kijken (NPO, p.20). Het is geenszins geloofwaardig dat de opleiding tot nationale politie in het Farsi werd gegeven aan mensen die deze taal niet konden verstaan en dat wanneer dit gemeld werd niets werd gedaan met deze informatie. Het kan dan ook niet worden geaccepteerd als verklaring voor uw gebrekkige en oppervlakkige kennis over de opleiding tot nationale politie. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de politie.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift niet te ontkennen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat de opleiding zes weken duurde, terwijl deze wel degelijk dertien weken duurde. Met dit betoog heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheid evenwel niet op. Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat (en waarom) het niet kan worden geaccepteerd dat het om een vergissing zou gaan. Met zijn betoog (*post factum*) in zijn verzoekschrift over zijn laaggeschooldheid, stress bij het persoonlijk onderhoud en problemen met de tolk doet hij aan deze appreciatie geen afbreuk. Van een persoon die tot de tweede graad naar school is gegaan kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij in staat is om de tijdsduur van een opleiding enigszins juist in te schatten en dat deze niet (meermaals) stelt dat de opleiding zes weken heeft geduurd, terwijl dit dertien weken zou zijn geweest, wat een aanzienlijk verschil is. Voorts merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). In de mate dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid wijt aan de tolk, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Te dezen gaf verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat de problemen met de vertolking opgelost werden nadat hijzelf om verduidelijking vroeg (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Waar verzoeker nog verwijst naar wetenschappelijk onderzoek waaruit zou blijken dat tijdsaanduidingen voor het geheugen extra moeilijk zijn om te onthouden (stukkenbundel verzoeker, stukken 6 en 7), kan erop worden gewezen dat verzoeker meermaals, ook na confrontatie, stelde dat zijn opleiding zes weken heeft geduurd, zonder daarbij enig voorbehoud te maken voor mogelijke problemen met zijn geheugen. Bovendien stond de duur van de opleiding vermeld op een opleidingscertificaat dat hij zelf ter staving van zijn opleiding had neergelegd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn asielrelaas en dus dat hij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van stavingstukken die hij overlegt. Dat verzoeker verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de inhoud van een document dat hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees.

Wat verzoeker wel kan vertellen over zijn opleiding, zoals dat hij gestart is met de opleiding op de 26ste van de 3de maand van het jaar 1399 (volgens de Afghaanse kalender), dat de opleiding plaatsvond in de provincie Parwan, dat hij na de opleiding bij de ANP werkte tot enkele dagen voor de taliban de macht overnamen, dat hij leerde hoe hij wapens moest gebruiken en wegcontroles moest uitvoeren en wat hij moest doen tijdens patrouilles op de *checkpoints*, dat hij ook theorielessen kreeg over de structuur van de overheid, de strategische ideeën achter *checkpoints*, de verschillende rangen in het leger en hoe er met mensen moest worden omgegaan, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen op basis waarvan wordt geconcludeerd dat zijn verklaringen over diens opleiding dermate oppervlakkig, inconsistent en ontoereikend zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen over de redenen waarom hij weinig informatie kon geven over zijn opleiding, doch hiermee blijft hij in gebreke om de hierboven aangehaalde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker nog poneert dat hij over de praktijklessen die hij moest volgen veel informatie kon geven, hoewel het natuurlijk praktijklessen betroffen "*waarbij het eenvoudiger is in de praktijk voor te doen dan in woorden uit te drukken*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien kan van verzoeker, indien hij daadwerkelijk meerdere weken opleiding heeft gevolgd, worden verwacht dat hij op doorleefde wijze kan beschrijven wat hij heeft geleerd, *quod non*. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is het verder niet geloofwaardig dat de opleiding van de ANP wekenlang in het Farsi werd gegeven aan mensen die deze taal niet konden verstaan en dat er niets aan werd gedaan indien dit gemeld werd. Dat de theorie niet zo belangrijk was dat hij voor bepaalde examens moest slagen, is verder een loutere bewering (*post factum*) die weinig aannemelijk is. De Raad benadrukt nog dat verzoeker in het algemeen erg oppervlakkige verklaringen over zijn (beweerde) opleiding heeft gegeven, en dus niet enkel over de meer theoretische aspecten ervan. Verzoekers *post factum* uitleg in het verzoekschrift kan dan ook niet kan worden bijgetreden.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoekers verklaringen over zijn uniform opmerkelijk zijn. Hij beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Op sommige foto’s die u voorlegde, kan men zien dat u een groen cameo uniform aanhebt. Hierover zei u dat het een uniform was van de speciale eenheden van de politie en dat een vriend u dat uniform had gegeven. U vond dat een leuk uniform en daarom droeg u het soms in de controlepost (NPO, p.18). Gevraagd welke speciale eenheden, zei u nationale politie. Hierover doorgevraagd zei u hier geen informatie over te hebben en dat dit een aparte instantie is (NPO, p.18). Het is opmerkelijk dat een vriend van u bij deze instantie zit en u dit uniform uitleent, maar u hier dan niets over kan vertellen. Het is eveneens vreemd dat u eerst zegt dat deze speciale eenheden horen bij de nationale politie, om erna te verklaren dat ze een aparte instantie zijn. Gevraagd naar uw officiële uniform, verwees u naar een foto waarop u te zien bent met donkergroene cargo pants, een grijze trui met vanonder paars en een bruine vest. Gevraagd of dit het uniform is dat iedereen van de nationale politie droeg, zei u dat dit het uniform was dat elke politieagent droeg, maar dat de bovenkant uw gewone kleren waren omdat het bovenste deel van het uniform te groot voor u was en u dat moest aanpassen (NPO, p.19). Hier kan weinig geloof aan gehecht worden. Op de foto’s is duidelijk te zien dat uw kleren geen deel uitmaken van een uniform. Verder dient over de door u voorgelegde werkfoto’s opgemerkt dat aan privé-foto’s geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”

Verzoeker stelt dat hij aan het CGVS foto’s heeft overgemaakt waarop hij te zien is in de grijs-groen-blauwe broek van de nationale politie en verwijst ter staving hiervan naar foto’s (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) die hij reeds tijdens de administratieve procedure had neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’). Hij betoogt dat hij op de foto’s niet het volledige uniform draagt en dat hij dat volledige uniform alleen moest dragen bij operaties samen met het leger of andere overheidstroepen, zodat het onderscheid duidelijker zou zijn. Tijdens het werk in de *checkpoints* of in de basis zou hij andere kleren hebben mogen dragen, zoals het groen cameo-uniform dat hij van een vriend had gekregen. Verzoeker doet met deze (loutere) beweringen geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij op de foto’s enkel de broek van het officiële uniform draagt en dat de bovenkant zijn gewone kleren waren omdat het bovenste deel van het uniform te groot voor hem was en hij dat moest aanpassen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Hier kan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, weinig geloof aan worden gehecht. Het is verder opmerkelijk dat verzoeker tal van foto’s neerlegt waarop hij in (een deel van) een groen cameo uniform staat (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’), maar dat hij er niet in slaagt foto’s bij te brengen waar hij te zien zou zijn in het volledige officiële uniform van de ANP (adm. doss., stuk 7, map met ‘landeninformatie’). Hoe dan ook toont verzoeker met de door hem neergelegde privé-foto’s van zijn (beweerde) werkzaamheden en uniform niet aan dat hij voor de ANP heeft gewerkt, nu foto’s in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Daarbij komt dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld, verwarrende verklaringen heeft afgelegd over de eenheid waarbij hij zou hebben gehoord:

“Zo zei u toen u gevraagd werd in welke eenheid u zat, dat u werkte voor de versterkingscompagnie (NPO, p.9). Hierover doorgevraagd, zei u dat zij eerst lokale politie waren, maar dat de overheid hen wilden overschakelen naar de nationale politie en dat zij dan de naam “versterkingscompagnie” hadden gekozen als naam voor die eenheid (NPO, p.9). Wanneer u dan later werd gevraagd meer te vertellen over deze versterkingscompagnie, zoals met hoeveel jullie daar in zaten, zei u dat u daar geen informatie over had en dat deze compagnie van de lokale politie was en dat zij apart waren (NPO, p.10-11). Wat later in het persoonlijk onderhoud, zei u dan plots dat u vaak naar de versterkingscompagnie werd gestuurd en dus geregeld met hen samenwerkte (NPO, p.12). Dat u eerst verklaarde onderdeel te zijn van de versterkingscompagnie en hierbij uitlegde dat zij deel waren geworden van de nationale politie, om erna te zeggen hier geen informatie over te hebben omdat zij een aparte eenheid van de lokale politie waren, om ten slotte opnieuw te verklaren er vaak geweest te zijn is weinig consistent. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de nationale politie opnieuw sterk op de helling.”

Verzoeker voert aan dat de gebrekkige vertaling door de tolk de oorzaak is van zijn verwarrende verklaringen, doch hij licht niet concreet toe welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald terwijl hij daar de gelegenheid toe had middels zijn verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting. Bovendien stelt de Raad vast dat, hoewel verzoeker conform artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet een aantal opmerkingen heeft geformuleerd over de notities van het persoonlijk onderhoud, hij geen enkele opmerking heeft gemaakt over de (beweerde) gebrekkige vertaling van zijn verklaringen over de eenheid waarbij hij zou hebben gehoord (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Met een dergelijk summier betoog

maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat een gebrekkige vertaling door de tolk aan de oorzaak zou liggen van zijn verwarrende verklaringen over de eenheid waarbij hij zou hebben gehoord.

Verzoeker verduidelijkt verder dat hij deel uitmaakte van de versterkingscompagnie en dat dit een onderdeel was van de nationale politie. Hij geeft verder uitleg over de werking van deze compagnie en zijn rol daarin. Hiermee blijft hij evenwel steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde inconsistentie tussen deze verklaring en de overige verklaringen die hij bij het CGVS heeft afgelegd niet opheft.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat ook verzoekers verklaringen over het beurtensysteem niet voor duidelijkheid konden zorgen. Hij licht dit als volgt toe:

“Zo legde u uit dat u werkte in de controlepost van Sarband met zes anderen en dan nog een sergeant (NPO, p.11). Gevraagd hoelang u daar werkte, antwoordde u een week (NPO, p.12). Wanneer u dan gevraagd werd waarom u zo snel al veranderde van controlepost, zei u dat er een beurtensysteem bestond en dat iedere persoon na één week naar een andere controlepost gestuurd werd (NPO, p.12). Gevraagd op hoeveel verschillende controleposten u dan stond, zei u ongeveer drie en voegde u toe dat u ook een tijdje in het districtshuis bleef (NPO, p.12). Gevraagd of het dan een drie-wekensysteem was, zei u dat het een beurtensysteem was en dat iedereen om de zo veel tijd werd vervangen door een andere persoon en dan naar een andere controlepost werd gestuurd (NPO, p.12). Wanneer u dan verschillende vragen werd gesteld om meer duidelijkheid te verschaffen omtrent het systeem waarin u werkte, bleef u vage en onduidelijke antwoorden geven (NPO, p.12). Gevraagd of er dan geen vaste planning was, zei u dat dit inderdaad zo was en dat u nooit langer dan een week in het districtshuis was en dat u meestal naar de versterkingscompagnie gestuurd werd. Het is moeilijk te geloven dat er zo een verwarrend systeem bestond waarbij politieagenten constant van post werden veranderd, zonder enige duidelijkheid.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en zijn standpunt, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over zijn verlof weinig consistent waren:

“Zo vertelde u dat u recht had op verlof en dat u tijdens dat verlof naar huis ging (NPO, p.15). Gevraagd hoe vaak dit dan gebeurde, zei u dat u soms om de vier maanden ging en soms om de zeven maanden en dat u soms niet op verlof kon door de veiligheidssituatie. U verklaarde uiteindelijk vier keer in totaal op verlof te zijn geweest (NPO, p.15). Geconfronteerd met de vaststelling dat het opmerkelijk is dat u vier keer op vakantie bent geweest op één jaar, maar dan wel verklaart soms om de vier maanden en soms om de zeven maanden op verlof te zijn geweest, antwoordde u dat u zeven maand zei omdat er soms een tekort aan personeel was en dat u dus niet altijd om de vier of vierenhalf maanden naar huis kon gaan (NPO, p.15). Dat u niet altijd om die vier à vierenhalf maanden naar huis kon gaan door personeelstekort, maar dan wel vier keer op twaalf maanden op vakantie bent gegaan is zeer opmerkelijk. Dat u geen consistente verklaringen hebt afgelegd over uw verlof doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de nationale politie.”

Dat hij de verschillende periodes van vakantie als voorbeeld gaf voor wanneer mensen van zijn compagnie op vakantie konden gaan en dat deze nuance verloren ging in de vertaling, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit deze notities blijkt immers duidelijk dat verzoeker op de vraag hoeveel verlof hij in dat jaar dat hij werkte gehad heeft, antwoordde dat hij soms om de vier maanden naar huis ging en soms één keer om de zeven maanden en dat hij soms niet op verlof kon gaan door de slechte veiligheidssituatie. Hierna werd hem gevraagd hoe vaak hij in dat jaar naar huis is gegaan, waarop hij antwoordde dat hij vier keer naar huis ging (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het gegeven dat verzoeker na confrontatie door de *protection officer* in de eerste persoon meervoud spreekt, toont verder nog niet aan dat hij het daarvoor ook over een algemene situatie had en niet over zijn eigen verlof. Verzoeker werd immers duidelijk gevraagd hoeveel verlof hij gehad heeft in het jaar dat hij bij de ANP werkte. Er kan dan ook niet worden ingezien – en verzoeker toont niet aan – dat verzoeker het in zijn antwoord op deze vraag niet over zijn eigen verlof zou hebben gehad, maar wel over de algemene regeling van vakantieperiodes, waar zijn verlof bovendien van afweek. Door louter te volharden dat hij op één jaar vier keer verlof nam van telkens

een vijftiental dagen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en zijn overige verklaringen niet op.

Wat betreft de documenten over verzoekers werkzaamheden die hier nog niet werden besproken (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') bevat de bestreden beslissing de volgende overweging:

“De overige documenten omtrent uw werk, zoals de bankkaart en de SD-kaart met video’s, zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, in uw geval werd hierboven vastgesteld dat uw verklaringen over uw werk bij de nationale politie geenszins geloofwaardig zijn.”

Verzoeker brengt geen concrete argumenten tegen dit motief aan, zodat dit motief door de Raad wordt overgenomen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkzaam was bij de ANP. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij een jaar heeft gewerkt voor de ANP en in die periode tegen de taliban heeft gevochten en dat hij hierdoor thans wel degelijk een doelwit is voor vergeldingsacties en kan evenmin dienstig verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vervolgingsfeiten (stukkenbundel verzoeker, stuk 9).

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkzaam was bij de ANP, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die daaraan gelieerd zijn.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, blijkt eens te meer uit de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Het is ten slotte zeer opmerkelijk dat u een SD-kaart voorlegde met o.a. twee dreigbrieven, maar dan wel niet weet wat er in de brieven staat en deze ook niet zelf vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p.20). Er mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat de inhoud van de dreigbrieven, die mee de oorzaak van uw vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat zij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brieven vormen immers mee de kern van het asielrelaas van verzoekende partij, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Dat u zicht naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder blijkt uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekers *taskara* (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') en de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Uw taskara bevat enkel informatie over uw identiteit, iets wat niet meteen wordt betwist.

(...)

Op 14 juli 2023 werden door uw advocaat uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan bovenstaande beslissing. Het feit dat u na het persoonlijk onderhoud verklaringen schrapt en aanpast verandert niets aan het gegeven dat de notities van dit persoonlijk onderhoud een correcte weergave zijn van uw verklaringen zoals u ze toen gedaan hebt.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De (overige) algemene informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (stukkenbundel verzoeker, stukken 8, 9 en 10), heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Verzoeker betoogt nog in het algemeen dat hij zeer nerveus was voor zijn persoonlijk onderhoud, in die mate zelfs dat hij er slecht van sloep, wat volgens hem zeker zal hebben bijgedragen aan de vergissingen die soms in zijn antwoorden slopen. De Raad herhaalt dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Voorts merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geenszins had aangegeven dat hij dermate gestresseerd (of vermoeid) was dat hij niet meer correct kon antwoorden op de vragen. Verzoeker gaf aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud aan dat alles goed ging met hem en dat hij zich in staat voelde om het interview te doen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker geen gewag van sterke vermoeidheid of stress (*ibid.*, p. 22). Verzoeker laat hoe dan ook na te concretiseren welke vergissingen er juist in zijn antwoorden zouden zijn geslopen. Zijn betoog werpt bijgevolg geen ander licht op de hierboven weergegeven, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst tevens in het algemeen naar wetenschappelijk onderzoek waaruit onder meer zou blijken dat het geheugen zeer veel moeite heeft om details te herinneren. Onder meer de aanwezigheid van een tolk zou hierbij een belangrijke factor zijn. Daarnaast stelt verzoeker dat er ook uit wetenschappelijk onderzoek zou blijken dat interne inconsistenties niet wijzen op leugens (stukkenbundel verzoeker, stuk 6). De Raad merkt echter op dat de vastgestelde inconsistenties en oppervlakkigheden in verzoekers verklaringen dermate opvallend of frappant zijn dat zij niet louter kunnen worden vergoelijkt door de algemene werking van het geheugen. Tevens legt verzoeker geen medisch attest neer waaruit zou blijken dat hij aan (ernstige) geheugenproblemen lijdt. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van zijn asielpcedure, noch dat de door hem voorgehouden – algemene – geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij de tolk tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet steeds had begrepen. Hoewel uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker inderdaad bij verschillende vragen om verduidelijking vroeg (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, bijvoorbeeld p. 4, 7, 9, 20), aan het begin en het einde van zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij de tolk niet steeds goed begreep (*ibid.*, p. 3 en 22) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud meedeelde dat de tolk niet goed vertaalde (*ibid.*, p. 10), stelt de Raad vast dat de vragen door de *protection officer* telkens werden herhaald en verduidelijkt indien verzoeker aangaf de vraag niet te begrijpen, waarna verzoeker op de vragen kon antwoorden (*ibid.*, p. 4, 7, 9, 10, 12, 13, 14, 16, 18, 19 en 20). Bovendien verklaarde verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud dat de tolk heel zacht sprak waardoor hij een aantal zaken niet kon begrijpen, maar dat hijzelf later om verduidelijking vroeg en dat daarna alles duidelijk was. Verzoeker benadrukte dat het probleem met de tolk werd opgelost (*ibid.*, p. 22). Dat hij op dat ogenblik niet durfde zeggen dat hij vond dat de tolk slecht vertaald had, "*gelet op het feit dat die tolk nog aanwezig was*", is een loutere bewering (*post factum*) die in het licht van zijn bemerking tijdens het persoonlijk onderhoud in aanwezigheid van de tolk in het Engels dat de tolk niet goed vertaalde (*ibid.*, p. 10) weinig aannemelijk is. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat de problemen met de vertaling een fundamentele rol hebben gespeeld in de negatieve asielbeslissing.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de ANP.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te

hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waaruit blijkt dat hij zijn tewerkstelling bij de ANP en de daaraan verbonden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van

vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker benadrukt dat hij een jaar heeft gewerkt voor de ANP en in die periode tegen de taliban heeft gevochten, waardoor hij thans een doelwit is voor vergeldingsacties door de taliban en ter staving hiervan verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vervolgingsfeiten (stukkenbundel verzoeker, stuk 9), verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd geoordeeld, namelijk dat verzoeker zijn tewerkstelling bij de ANP niet aannemelijk maakt.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de adjunct-commissaris appreciatiefouten begaat.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN